

„Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách.“ (Žalm 25,4)

Tento žalm nám ukazuje člověka, který se cítí obklopen nebezpečím a hrozbami. Potřebuje najít správnou cestu, která by ho konečně dovedla do bezpečí. Na koho se obrátit o pomoc?

S vědomím vlastní slabosti konečně zvedne oči a volá k Hospodinu, Bohu Izraele, který nikdy neopustil svůj lid, ale vedl ho na cestě pouští až do zaslíbené země.

Poutník zakouší na cestě naději, je pro něj výsadní příležitostí k hlubšímu spojení s Bohem, může se s důvěrou odevzdat jeho věrné lásce, přestože sám je nevěrný.

Jít po cestě s Bohem, je v biblickém jazyce také chápáno jako životní lekce, kdy se učíme poznávat jeho plán spásy.

„Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách.“

Mnohdy jdeme nejprve po cestách v domnění, že si vystačíme sami. Pak ale zjistíme, že nevíme kudy kam, jsme zmatení, více si uvědomujeme svá omezení a své nedostatky. Toužíme znovu nalézt kompas svého života a s ním i cestu k cíli.

Tento žalm je nám velkou pomocí; vede nás, abychom se osobně setkali s Bohem, nebo abychom se s důvěrou v jeho přátelství k němu vrátili.

Dává nám odvahu jednat podle jeho učení, které nás neustále zve, abychom vyšli ze svého já a šli za ním po cestě lásky, po níž nám jde on jako první vstříc.

Tato slova se mohou stát během dne naší modlitbou. Ta vytvoří z každé chvíle, radostné i bolestné, etapu naší cesty.

„Ukaž mi své cesty, Hospodine, a pouč mě o svých stezkách.“

Hedy, švýcarská matka čtyř dětí, se už dlouho snaží žít podle Slova života a nyní je vážně nemocná. Ví, že se blíží k cíli své pozemské cesty.

Její blízká přítelkyně Kati vypráví: „Hedy je při každé návštěvě, včetně návštěv ošetřujícího personálu, obrácená ke druhému, zajímá se o něj, i když je už pro ni teď velmi obtížné mluvit. Všem děkuje, že tam jsou, a předává svoji zkušenost. Je pouze láskou, živým *ano* Boží vůli! Přitahuje mnoho lidí: přátele, příbuzné, kněze. Všichni jsou hluboce zasaženi její pozorností ke každému a její silou, která je plodem víry v Boží lásku.“

Chiara Lubichová mluvila o životě jako o „svaté cestě“¹: „Svatá cesta’ je symbolem naší pouti k Bohu. (...) Proč neudělat z jediného života, který máme, cestu, svatou cestu, protože ten, který nás očekává, je Svatý. (...) I člověk, který nemá konkrétní náboženské přesvědčení, může ze svého života udělat mistrovské dílo tím, že se vydá na cestu upřímné morální snahy. (...) Jestliže život je svatou cestou, která vede po trase vyznačené Boží vůlí, pak je zapotřebí, abychom každý den postoupili o kousek dopředu. (...) A co když se zastavíme? (...) Máme snad, zrazeni svými chybami, cestu opustit? Nikoli. Heslo v této chvíli zní „začít znovu“ (...). Je třeba vložit veškerou důvěru v Boží milost, a ne ve své schopnosti. (...) Především pak pojďme cestou společně, sjednoceni v lásce, pomáhejme si navzájem. Ježíš – Svatý - bude mezi námi a on bude naší ‚Cestou’. On nám umožní jasněji pochopit Boží vůli a vloží do nás touhu a schopnost ji uskutečnit. Budeme-li sjednoceni, všechno bude snazší a budeme zakoušet blaženost slíbenou těm, kdo se vydají na ‚svatou pout’.“²

Letizia Magri

¹ Srov. Žalm 84(83),6 „Blaze člověku, jenž u tebe nalézá pomoc, když se chystá na svatou pout’.“

² Ch. Lubichová, Slovo života na prosinec 2006, in *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017) str. 797-799. V češtině Nové město 12/2006, str. 15.